

Hồi 64**Ám Tống Vô Thường**

Kính Nghiêu cũng đang định bỏ đi thì bỗng nghe thấy Âu Dương Siêu kêu la như vậy, ngạc nhiên vô cùng hỏi:

- Cái gì thế hả, hiền điệt?

Âu Dương Siêu vội trả lời:

- Thưa lão tiền bối, anh em Tống Sĩ Long đi đâu rồi? Sao không thấy mặt họ thế?

Thoạt tiên Kính Nghiêu không hiểu tại sao mà Âu Dương Siêu thất thanh kêu la như vậy, đến bây giờ mới biết là chàng muốn hỏi anh em Sĩ Long. Thấy chàng kinh hãi như thế, ông ta cũng hơi thắc mắc, vội đáp:

- Anh em y cùng tên Hỗn Thế Dâm Ma đã hẹn ước với Thiếu Lâm và Võ Đang hai phái, giới bạch đạo do Tuệ Quả đại sư phái người đi mời, còn giới hắc đạo thì do Hỗn Thế Dâm Ma mời, còn các bang phái giữa chính và tà thì do Nhất Thống Giáo thông tin.

Hình như Âu Dương Siêu nóng lòng sốt ruột, nên không đợi chờ lão bang chủ nói dứt đã vội cướp lời hỏi:

- Thế anh em y đâu?

- Anh em y dẫn giáo chúng đem theo song bấu của cửu phật với cửu đạo đã đi từ lâu rồi.

- Ối chà? Nguy tai!

- Cái gì thế? Lúc này hiền điệt có gặp anh em y cũng vô ích cơ mà.

- Vì Tống Minh Châu mượn cây sáo ngọc của tiểu bối, nàng không trả lại cho tiểu bối mà lại còn đem cả đi. Như vậy lão tiền bối bảo có bực mình hay không?

Lúc này Kính Nghiêu mới vỡ lẽ tại sao Âu Dương Siêu lại nóng lòng sốt ruột như thế, nên ông ta cũng ngạc nhiên hỏi lại:

- Thế khi ở trong rừng, hiền điệt không gặp mặt nàng ta hay sao?

- Có!

- Thế sao không đòi ngay lúc ấy?

- Tiểu bối đang đòi thì có chuyện xảy ra, anh em của Ngũ Kỳ Minh tới, nhưng điều đó vẫn không sao. Phiền nhất là gặp lão quái vật, vì vậy mới chưa kịp hỏi nàng để lấy lại cây sáo là thế?

- Lão quái vật ấy là ai?

- Tiểu bối không biết, chỉ nhận thấy công lực của y cao siêu lắm. Y mặc tang phục, đầu bạc và bù rối, mồm đỏ như máu, hai mắt xếch lên, lưỡi thè ra ngoài mũi.

Nghe tới đó, Kính Nghiêu bỗng biến sắc, thất thanh kêu ủa một tiếng và nói:

- Ủa! Là y đấy à?

Âu Dương Siêu cũng biết lão bang chủ thể nào cũng hiểu rõ lai lịch của quái nhân nên vội nghiêm nghị hỏi:

- Y là ai thế?

- Nếu quả thật là y thì việc này phiền lắm.

- Tiền bối biết y đấy à? Y đã hẹn với tiểu bối sẽ gặp nhau ở núi Thiên Trụ rồi.

- Thế à? Nhất định là lão ma rồi. Không ngờ y lại lộ mặt ra giúp vui như vậy.

Thấy lão bang chủ không chịu nói rõ lai lịch của lão quái cho mình hay, Âu Dương Siêu lại vội hỏi tiếp:

- Y là ai thế, hả bang chủ?

- Hiền đệ đã hẹn ước với y mà không biết y là ai ư?

- Vì thế tiểu bối mới nóng lòng hỏi như vậy.

- Y kỳ quái lắm, nếu Hỗn Thế Dâm Ma biết y xuất hiện, thế nào cũng nhức đầu vág óc chứ không sai.

- Quái nhân đó là ai thế? Mau nói cho tiểu bối biết đi.

- Hiền đệ hãy ra lệnh cho anh em Ngũ Kỳ Minh dùng lửa đốt Liễu Âm Hoa Minh trang này đi, chúng ta không thể ở lại đây lâu được đâu

- Chúng ta mau ra khỏi Sao Hồ, khi đi ở trên thuyền, lão phu sẽ nói rõ lai lịch của y sau.

Âu Dương Siêu đành phải gật đầu ra lệnh cho Ngũ Đại Kỳ Chủ rằng:

- Sự biến hóa vừa rồi, các anh em đã trông và nghe thấy hết. Việc ở nơi đây đã xong, chúng ta mau rời khỏi chỗ này đi. Đông Phương Hạo cúi mình vái chào và hỏi:

- Bây giờ mình chủ định đi đâu?

- Vì còn bận việc, vừa rồi lại hẹn ước với quái nhân ở núi Thiên Trụ và lại còn có cuộc hội họp ở Trầm Kiếm đầm, nhất thời tôi không thể nào về ngay bốn kỳ được, bây giờ các anh em có đi đâu thì đi đi đến ngày Trùng Cửu hãy quay trở lại Hoàng Sơn gặp tôi.

Bạch Tuấn Dương xen lời hỏi:

- Minh chủ có việc gì sai khiến không?

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát, định nhờ các người dò thăm hành tung của Đoàn Bằng Dung, Ngô Quyên Quyên, anh em Sĩ Long và động tĩnh của bọn Lục Minh Kiếm, nhưng sợ các người bỗng bột làm hỏng hết kế hoạch của mình, nên chàng vội đáp:.

- Thôi, các vị hãy về bốn kỳ trước, đến ngày Trùng Cửu chúng ta bái kiến ở Hoàng Sơn vậy.

Phiên Miếu Tiên Cô, kỳ chủ của Ngọc Kỳ Minh là đàn bà, đầu óc bao giờ cũng cẩn thận, và biết rõ lòng đàn ông hơn những người kia. Nàng thấy Âu Dương Siêu có vẻ khó xử, liền tiến lên một bước và nói:

- Minh chủ, anh em của Ngũ Kỳ chúng tôi không phải là những kẻ tham sống sợ chết và cũng không phải là công tử hay tiểu thư. Trong lúc giang hồ đang đa sự như thế này, bảo chúng tôi ngồi yên ở một chỗ sao được?

Thạch Khánh Dư, kỳ chủ của Đồng Kỳ, cũng lên tiếng:

- Chẳng hay mình chủ có việc gì muốn sai khiến xin cứ ra lệnh.

Kỳ chủ của Thiết Kỳ là Đồng Thiên Thắng lại còn nóng tính hơn ai hết, y liền lớn tiếng nói:

- Chả lẽ mình chủ vẫn còn gọi anh em chúng tôi là người ngoài hay sao? Hay chê chúng tôi là bọn giá áo túi cơm không làm nổi công chuyện?

Âu Dương Siêu thấy mọi người tin tưởng và nhất lòng trung thành với mình như vậy, cảm động hết sức, nên chàng ngẫm nghĩ giây lát rồi thở dài nói:

- Nếu vậy phiến Đồng Kỳ chủ đem theo các bộ hạ đến Hoàng Sơn dò xét xem và đóng đô ở đó đề phòng những kẻ tiểu nhân đặt thuốc nổ như lần hội họp trước, cho tới ngày Trùng Cửu mới được rời khỏi Hoàng Sơn.

Thiên Thắng hờn hở vô cùng, giao Tam nghĩa bộ hạ của mình cho kỳ thác, còn y chỉ đem có Miêu Thị Tứ Hùng đi thôi.

Âu Dương Siêu còn dặn tiếp:

- Bất cứ trông thấy việc gì, quý vị khỏi phải ra tay đối phó, chỉ cần gặp tôi và cho tôi hay chuyện được rồi. Chớ có nên hành động lỗ mãng, vì việc có liên can rất lớn đến đại cục.

Thiên Thắng với Tứ Hùng vâng lời đi luôn. Âu Dương Siêu liền quay lại bảo bọn vị kỳ chủ kia rằng:

- Chúng ta cũng nên đi thôi. Các vị đem theo bộ hạ của mình hành đạo giang hồ, một mặt dò thám tin tức của võ lâm, một mặt xem bọn Hắc đạo có hành động gì không. Chỉ trong mười ngày thôi, thế nào tôi cũng lên núi Thiên Trụ.

Đông Phương Hạo đáp:

- Thuộc hạ các người xin tuân lệnh. Chỉ mong mình chủ chóng làm xong việc riêng của mình rồi trở về điều khiển Ngũ Kỳ Minh để gây lại cho tất cả.

Âu Dương Siêu mỉm cười, gật đầu đáp:

- Tôi rất mong được như vậy. Đến lúc đó, chúng ta sẽ tha hồ vui vẻ chè chén.

Chỉ trong giây lát mấy chục cao thủ Ngũ Kỳ Minh đã đi mất dạng liền. Lúc ấy chỉ còn lại Âu Dương Siêu, Kính Nghiêu và La Lãnh Phương ba người thôi.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn các người của Ngũ Kỳ Minh đi rồi, liền thở dài một tiếng và nói:

- Bọn người này kể ra cũng nghĩa khí thật. Ta, Âu Dương Siêu chưa quen biết ngày nào, mà cũng chưa hề ban một chút ân huệ nào cho họ, mà họ lại có lòng với ta như thế, càng khiến Âu Dương Siêu này hổ thẹn với lương tâm thêm.

Kính Nghiêu mỉm cười đáp:

- Sở dĩ người trong giang hồ sống yên ổn với nhau như vậy là nhờ có hai chữ nghĩa khí gắn bó, bằng không thiên hạ sẽ đại loạn và cũng không còn luân thường đạo lý gì nữa.

Lãnh Phương thở dài một tiếng, rất cảm khái nói:

- Huyền Huyền môn chúng tôi đều trông mong vào con Giang Mẫn để nó nối dòng nối dõi. Ngờ đâu...

Bây giờ bà ta đã già rồi, Giang Mẫn do tay bà ta tổn bấy nhiêu tâm huyết mới dạy bảo nên, nay hay tin đồ đệ cứng của mình bị chết như vậy không đau lòng sao được? Nên nước mắt của bà ta cứ nhỏ rùng xuống, trông thật là rầu rĩ đáng thương.

Tiếp theo đó, bà ta từ từ tiến lên, đi tới trước mộ của Giang Mẫn, cứ đứng nhìn mộ của đồ đệ mà tỏ vẻ quyến luyến như không đành tâm rời khỏi nơi đó vậy.

Âu Dương Siêu thấy thế cũng ứa ước mắt ra khóc và từ từ nói:

- Xin lão tiên bối cứ yên tâm. Nếu Âu Dương Siêu tôi chưa chết thì thế nào tôi cũng phải trả được mối thù này cho Mẫn muội, dù đi khắp chân trời góc biển, tôi không trả thù được cho nàng thì tôi chết cũng không nhắm mắt.

Nói tới đó, chàng nghẹn ngào không sao nói tiếp được nữa.

Ngờ đâu, đang lúc ấy, Kính Nghiêu bỗng nghĩ ra một việc gì, có vẻ rất phấn chấn và nói:

- Ối chà! Ta nghĩ ra rồi! Đích thị là y rồi, chứ không còn ai vào đấy nữa.

Âu Dương Siêu ngơ ngác hỏi lại:

- Tiên bối bảo gì thế? Người đó là ai?

Kính Nghiêu không trả lời Âu Dương Siêu trái lại còn hỏi lại chàng rằng:

- Thiếu hiệp, trước khi Mẫn cô nương chết, có phải hai mắt nhìn thẳng và lúc nào cũng như điên như khùng phải không? Và công lực vẫn còn thậm chí còn mạnh hơn trước nữa, phải không?

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Phải, đúng thế! Tiểu bối nhận thấy kỳ lạ lắm. Cô ta đã mê man đến nỗi cảnh người thân yêu nhất cũng không nhận ra được, sao võ công lại tinh tiến hơn trước, thế là nghĩa lý gì?

Kính Nghiêu trở mắt lên nhìn Lãnh Phương mà hỏi tiếp:

- Có phải khi Giang cô nương sắp chết, người nổi đầy ban đỏ như trẻ con lên ban phải không?

Lãnh Phương rùng mình đánh thót một cái vội đáp:

- Phải, người nó nổi những hạt đỏ to bằng hạt đậu vậy, và bóng nhoáng trong suốt.

Âu Dương Siêu thấy Kính Nghiêu nói như vậy biết ông ta đã hiểu rõ kẻ thù địch ấy là ai rồi, vội cướp lời hỏi:

- Thưa lão tiên bối, chẳng lẽ lão tiên bối đã biết người sử dụng võ công ác độc ấy là ai rồi phải không?

Kính Nghiêu ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Phải, chính y! Ngoài y ra không còn ai nữa.

Âu Dương Siêu thấy ông ta cau mày lại ngẫm nghĩ như vậy, không tiện hỏi thêm, nhưng rất nóng lòng sốt ruột. Sau không sao chịu nhịn được nữa, định lên tiếng hỏi, nhưng lại thôi, mà chỉ chớp mắt mấy cái.

Kính Nghiêu liền quay lại nhìn chàng và nói tiếp:

- Thiếu hiệp, nếu lão phu đoán không sai, thì thiếu hiệp đã bỏ lỡ dịp may, để cho kẻ thù qua mặt mà không biết.

- Chả lẽ kẻ thù ấy là Hồn Thế Dâm Ma phải không?
Kính Nghiêu chỉ ra phía ngoài rừng, từ từ cất bước đáp:

- Không phải!

Âu Dương Siêu với Lãnh Phương hai người đành phải đi theo ông ta. Lão bang chủ lại lẩm bẩm nói tiếp:

- Phải rồi, chính là lão quái áo trắng, mà người ta gọi là Táng Môn Điều Khách ấy, đã cố ý làm ra như vậy chứ không sai.

Lãnh Phương ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi:

- Táng Môn Điều Khách nào? Có phải là...

Bà ta chưa nói xong, thì đã có một cái bóng trắng thấp thoáng ở trong đồng gạch vụn của Biện Hương Tiểu Trúc nhảy bắn lên, chỉ thoáng cái nhanh như một luồng gió, đã xuất hiện ở trước mặt ba người. Người ấy chính là quái nhân đã đi vào trong rừng mất dạng hồi nãy.

Quái nhân ấy xuất hiện một cách quá đột ngột, Âu Dương Siêu, Kính Nghiêu và Lãnh Phương ba người ngạc nhiên vô cùng.

Quái nhân lạnh lùng hỏi:

- Thế nào, đã nhận lão phu rồi chứ?

Âu Dương Siêu đã nhận ra lão quái vật ấy chính là người đã giễu cợt mình lúc này, liền nổi giận quát hỏi:

- Con ma treo cổ kia! Người lén lén lút lút như thế làm chi?

Lão quái vật lằm lì nói tiếp:

- Người không nhận ra lão phu, nhưng lão ăn mày với con nhỏ đen kia phải nhận ra lão phu chứ.

Đã mấy chục năm nay, Lãnh Phương chưa thấy ai gọi mình là con nhỏ đen, vì cái tên là do Vô Vi Cư Sĩ, một cao sĩ của Đạo giáo, khi nhật bà ta đem về nuôi nấng dạy bảo đã đặt cho bà ta cái tên đó, mà ngoài lão đạo sĩ ấy còn có mấy người bạn của lão đạo sĩ thỉnh thoảng đến chơi vẫn thường gọi bà ta như vậy.

Nhưng sau khi Vô Vi Cư Sĩ khuất núi, bà ta đã cao lớn và trông xinh đẹp, nên mấy người bạn của lão đạo sĩ không dám gọi bà ta là con nhỏ đen như thế nữa.

Sau khi Lãnh Phương cãi nhau với người chưởng giáo của đời thứ hai, nên đã nổi giận thoát ly đạo giáo mà tự sáng lập ra Huyền Huyền Môn. Bà ta đã làm chưởng môn rồi, thì càng không có người dám gọi bà ta là "con nhỏ đen" nữa.

Không ngờ, đã cách mấy chục năm rồi, ngày hôm nay lại có người dám gọi đến cái tên tục của mình. Vì vậy, bà ta giật mình kinh hãi, vội nhảy ra ngoài xa bảy thước, ngắm nhìn quái nhân áo trắng một hồi, vừa thắc mắc vừa hoảng sợ, hỏi:

- Ủa! Thế ra... người...

Quái nhân áo trắng tức Táng Môn Điều Khách cười gằn một tiếng, rồi đáp:

- Phải chính là ta đấy! Hi hi! Mấy chục năm rồi mà không thay đổi tí nào phải không?

Kính Nghiêu cũng thất kinh, rỏ tai khê nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Thiếu hiệp, chính là y đấy! Lão phu đã đoán trúng.

Ngờ đâu ông ta nói rất khê mà quái nhân cũng nghe thấy.

Y liền trợn tròn xoe đôi mắt lên, quát bảo:

- Tên ăn mày họ Thư kia, người lại định làm trò gì thế này, đừng có giở địa vị bang chủ ra mà hách dịch với lão phu nhé.

Âu Dương Siêu thấy thái độ của quái nhân như vậy, càng kinh ngạc thêm, liền giận dữ quát lớn:

- Lão quái vật, vừa rồi ta để cho người thoát chết rồi, không ngờ người lại còn dẫn thân tới chịu chết như vậy.

Quái nhân cười nhạt, nói tiếp:

- Ta tới đây không phải là định phá bĩnh người.

- Muốn phá bĩnh ta cũng không sao, ta có sợ gì đâu?

- Người muốn gây hấn với lão phu phải không? Cũng được!

- Hãy coi thế công của Âu Dương Siêu này.

Chàng đã tức giận chịu không nổi, nên vừa nói xong, đã múa lá cờ bấu xông lên tấn công một thế rất lợi hại. Nhưng quái nhân không khác gì một cái hồn ma, chỉ thấy thân hình của y như một cái bóng trắng, khê cử động một chút đã lướt ra ngoài xa hơn trượng, mồm thì quát lớn:

- Người muốn kiếm ta cứ việc lên núi Thiên Trụ. Chính người đã hẹn ước như vậy, tại sao lại nuốt lời hứa? Chả lẽ người lại sợ lão phu phải không?

- Đừng nói là núi Thiên Trụ, dù là núi đao vạc dầu, Âu Dương Siêu này cũng không sợ người đâu.

- Nếu vậy tại sao người lại nóng lòng sốt ruột như thế làm chi?

- Nhân có mặt người ở đây, và lúc này lại không có ai cả, không còn sợ vướng chân vướng cẳng nữa, sao không đấu ngay lúc này để kết liễu ngay chuyện của chúng ta đi, chả hơn là phải đợi chờ tới khi lên núi Thiên Trụ hay sao?

- Hãy khoan đã!

Quái nhân cứ lắc đầu hoài, rồi trầm giọng nói với Kính Nghiêu cùng Lãnh Phương rằng:

- Tính nết của lão phu, chắc các người đều biết rõ rồi. Lão phu đã hẹn với thằng nhỏ này trong mười ngày sẽ gặp lại nhau ở trên núi Thiên Trụ. Trong thời gian mười ngày đó, nếu các người có ai nói là nhiều và táo gan như vậy, thì phải cẩn thận. Lão phu Âm Tống Vô Thường Thiên Địa Chỉ tính nết như thế nào, chắc hai người đã biết rồi.

Nói xong, chỉ thấy y phất cái phướn chiêu hồn với giờ cây gậy tầm vông lên trán một cái, rồi người y đã bắn ra ngoài xa, tiến thẳng ra ngoài sơn trang liền.

Âu Dương Siêu vội đuổi theo, lớn tiếng quát bảo:

- Người muốn bỏ đi ư? Làm gì có chuyện dễ như thế.

Lão quái ngừng chân, quay lại hỏi:

- Người muốn làm gì lão phu?
- Muốn người cho biết tên tuổi!
- Tưởng gì chứ việc này thì dễ lắm!
- Còn phải cho ta biết cả lai lịch với sư thừa và môn phái nữa?
- Điều này lão phu chả cần phải giấu ai hết.
- Thế thì nói đi.
- Chúng sẽ nói cho người biết!

Y vừa nói vừa chỉ tay vào Kính Nghiêu với Lãnh Phương, thái độ có vẻ phách lối lắm..

Âu Dương Siêu không chịu lép vế, lại quát lên:

- Không! Người phải đích thân trả lời cho ta kia.
- Nếu ta không nói thì sao?
- Thì phải ở lại đây, chờ đợi đồng lửa chưa tắt kia thiêu rụi người thành đồng tro tàn.
- Hà hà... hay thật! Hay thật! Bạn nhỏ này cũng nhanh nhẩu lắm.
- Đừng có làm bộ làm tịch nữa. Nói mau đi.
- Nhưng lão phu hãy hỏi bạn nhỏ câu này đã.
- Hỏi gì? Nói mau lên?
- Cuộc hẹn ước lên núi Thiên Trụ, chẳng hay bạn nhỏ có dám đi không?
- Sao lại không dám. Người tưởng ta sợ hay sao?
- Hảo hán thật. Nếu vậy lão phu cũng đành phá lệ mà cho người biết.

Nói xong, y kẹp phướn chiêu hồn với gậy tầm vong vào nách, rồi chìa hai tay về phía trước, với giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Bạn nhỏ, đây là nhãn hiệu độc nhất vô song của môn phái ta, mấy đời đều như thế cả. Bạn phải để ý xem mới được, dịp may này hiếm có lắm.

Âu Dương Siêu không biết quái nhân có nhãn hiệu đặc biệt là cái gì nhưng sau trông thấy hai tay của lão quái khác người mới tỉnh ngộ. Thì ra tay của người nào cũng có năm ngón, riêng quái nhân này cả hai tay cũng chỉ có bốn ngón tất cả thôi. Lạ lùng nhất là tay nào cũng chỉ có ngón cái và ngón út thôi, còn ba ngón giữa đều cụt một cách tự nhiên, chứ không phải đã bị dao kiếm chém đứt. Tuy vậy, Âu Dương Siêu vẫn chưa biết rõ lai lịch và môn phái của đối phương, nên chàng hậm hực nói:

- Người tàn phế như vậy thì việc gì đến ta nào? Chả lẽ lại muốn được ta thương hại hay sao?

Quái nhân nghe thấy chàng nói như thế, không sao chịu nhin được nữa, liền trầm giọng đáp:

- Bạn nhỏ này được dằng chân lên dằng đầu có khác. Thôi được nếu bạn không đợi chờ được, thì lão phu cho bạn xem vậy.

Nói xong, chỉ thấy y xoay người một cái, hai ngón tay liền áp vào nhau, mồm thì quát lớn:

- Đây là chữ Thiên!

Tiếp theo đó, hai ngón tay út va đụng nhau, mồm y lại quát lớn như trước:

- Đây là chữ Địa!

Trong khi y nói, hai mắt của y tia ra hai luồng ánh sáng rùng rợn, khiến ai trông thấy cũng phải khiếp sợ.

-- o O o --